

JELENA PETROVIĆ

Amajlija

Jelena Petrović

Amajlija

Izdavač:

Plava zvijezda

www.plavazvijezda.com

Tehnička priprema,

dizajn korica i likovna oprema:

Saša Petrović

Izvor fotografija, grafika i ilustracija:

Internet

“Amajlija” e-book Copyright © 2007-2014.

by *Jelena Petrović*

Ova zbirka pjesama je objavljena u elektronskom formatu i ne može se bez znanja autora i izdavača objaviti i preštamovati u bilo kom štampanom obliku u cijelosti ili u djelovima. U namjerama promocije, kritike ili predstavljanja autora mogu se, u za to namjenski određenim elektronskim ili štampanim medijima, citirati pojedini dijelovi iz ove zbirke pjesama.

Za sve nejasnoće, pitanja ili predloge - direktno kontaktirati izdavača.

Autor zadržava sva prava © 2014.

Jelena Petrović

AMAJLIJA

Druga nagrada

*na Ratkovićevim večerima poezije za mlade,
Bijelo Polje, Crna Gora 2007.*

2014.

RIJEČ AUTORA

Dragi prijatelji,

Radost je sa Vama podijeliti elektronsko izdanje moje zbirke poezije *Amajlija*.

U pitanju je zbirka koja je osvojila II nagradu na **Ratkovićevim večerima poezije** za mlade do dvadesetsedam godina, u Bijelom Polju 2007. godine. Dakle, pjesme koje čine ovaj rukopis nastale su do ljeta 2007. godina kada sam i napunila dvadesetsedam godina.

Kada danas čitam ovaj rukopis, moram priznati da osjećam istinski ponos. Ne zamjerite mi na tome, jer nije to ponos zbog umjetničkog kvaliteta pjesama jer to ostavljam da prosudite Vi kao čitaoci, već zbog moje istrajnosti i borbe da se izdignem iz sivila ovog svijeta i pogledam „*preko granica Sebe*“. Katkad bih uspjela u tome, a katkad bih ostajala s one strane crte. Ali trudila sam se, ne odustajući. Tako je i danas.

Čitajući rukopis *Amajlija* čitam svoj dnevnik. Jasno mogu da osjetim svaku emociju, borbu, želju, radost i čežnju. Neko odraste u klupama. I ja sam sjedjela u njima, ali ipak ... veći dio mog rasta je upravo kroz ove stihove. Preporučujem ih svim mladima uz želju da ih ne uprlja ovaj svijet. Pogledom naviše stvarajte lijepo i neka lijepo ostaje za Vama.

Kad pričitate ovaj rukopis biće Vam jasni moji stihovi:

... Sad kad znaš moju tajnu
vjerujem da razumiješ i zašto pišem
i te stihove nazivam sobom.
Na snazi njihovih riječi ja osvajam
nebo i mogućnost...

Otvorite „*Amajliju*“ i pročitajte šta sve mogu / možete...

Na kraju ovog predgovora, a na početku svakog dana i trenu svog Postojanja, dugujem iskrenu zahvalnost mojim momcima:

Suprugu Saši, na neiscrpoj podršci svakog trenutka. Uz njegovu ljubav i poštovanje sve je tako lijepo i moguće! On je onaj kome su nesvjesno poklonjeni stihovi iz pjesme *Druga strana obraza* i čežnja da se sa „*četvoro krila brže stiže do zvijezda*“. Hvala i na vremenu i trudu da tehnički pripremi, uradi dizajn korica i likovno opremi ovu zbirku!

Hvala našem sinu Gavrilu na radosti koju nam pričinjava svakog dana. On je naša istinska inspiracija, najiskreniji osmijeh i smisao bitisanja. Bez Vas dvojice ne bi možda ni bilo ove zbirke, jer ni ja ne bih bila istinski ispunjena i zadovoljna supruga i majka kao što jesam danas. Neka nas Gospod sačuva u ovome što imamo!

Neka i Vas, dragi moji prijatelji, čuva Gospod i podari Vam obilje blagoslova! Radujte se u svom neprestanom duhovnom rastu! Pogledom naviše stvarajte lijepo i neka lijepo ostaje za Vama.

*S ljubavlju i radošću,
Jelena Petrović, mart 2014.*

The background is a deep space scene. In the lower-left, a large, pale blue planet with a thin ring system is visible. A bright, colorful nebula with purple and blue hues stretches across the upper-right. The sky is filled with numerous stars of varying brightness and colors.

PLAVA ZVIJEZDA

Nehajna pjesma

Da li te zanima šta sam radila jutros?
Kuda sam prolazila,
kakve misli slagala u ovu luckastu glavu?
Da li bi me uopšte i pitao
da li sam i sa kakvim ljudima jutros,
barem na trenutak, ukrstila svoj život?
Podijelila barem nekoliko gutljaja njegove svježine?
Da li te interesuje to ili si i danas
zaokupljen jedino svojim postojanjem?
Svejedno,
ja ću ipak pisati baš o tome.
I nije me briga da li će ti biti zanimljivo ovo pročitati.
Čak i ne moraš,
a meni je svejedno.

Za početak, želim pisati za Nju -
Kraljicu mog duhovnog Svijeta. (Nemoj ni pokušavati
da ironičnim osmjehom poljuljaš moje vjerovanje u Njeno
postojanje.)
Sa svjetlucavim očima uvijek zagledanim u Vječnost
ona se svakog jutra, zajedno sa suncem,
iznova rađa.
Uvijek dijete sa krilima na plećima
uči me da i sama letim životom
kojem je dala najljepše ime na svijetu - Ljubav.
Uvijek čarobnica kojoj je lako
od riječi napraviti umjetnost
uči me da i od sopstvenog života pravim kreaciju
i to samo živjeći Njegovo ime.
Ova strofa je za Nju
i Njenu sposobnost da me uvuče u svoj Svijet
navodeći me da rastem hraneći se Njegovom vječnošću.

Pišem i za prve petice prvaka
u njihovim đačkim knjižicama
i iskrene osmjehe njihove učiteljice.
Ovo je strofa za njihovu radost što su savladali prva slova,
i sami pročitali prve bajke.

Ovo je moja želja da svoj prvi ljetnji raspust
provedu u zdravlju i obilju nestašluka.
Pišem za djevojčicu koja je
noseći ruže na obrazima
uporno pokušavala uhvatiti nestašnog goluba,
pa i za upornost dječaka
koji je pored maslačka, bijele rade i zvončica
u svom buketu želio imati i - drvo.
Divno je pisatiza svježinu i nevinost
dječijih srdaca.

Pišem i za slučajnu prolaznicu.
Vjerujem da nije ni slutila da će se
naći u mojoj pjesmi dok mi je jutros
žurno išla u susret. (Niko mi ne brani da pomislim
da sam možda i ja jutros postala dio nečije pjesme?!)
Bila je raščupana,
u širokoj nehajnoj odjeći.
I blagim osmjehom na usnama.
Poželjela sam joj "dobar dan".
Njoj, slučajnoj, nepoznatoj prolaznici.
Njoj i njenom duhovnom Svijetu koji sigurno
ima neko svoje, posebno ime (barem bi trebalo!).
Otpozdravila me ljubazno i... otišla.
U banku. U uobičajenu svakodnevicu.

Želim joj sve najbolje!
Pišem i za prodavca toplih kokica
i vrijednu domaćicu
čiji se miris pečenih paprika
i dalje širi kroz otvoreno prozorsko okno na kuhinji
miješajući se sa mirisom gradske jurnjave.
Pišem i za jutarnje čavrljanje ptica
i svjetlucavost rijeke posutu sunčevim prahom.
Ma, pišem i za neljubaznu kasirku u prodavnici
koju se uvijek trudim vješto izbjeći.
I njoj želim lijep dan. I malo više duha u sebi.

Pišem...
Ma pišem za sve...
I živim za sve...
I nije me briga da li će ti biti zanimljivo ovo pročitati.
Čak i ne moraš,
a meni je svejedno.
Al ja pišem...
I nastaviću....

I mojih pet minuta

Sakrila sam se u slobodi ove pjesme
i tu želim da proslavim svoje postojanje.
Sakrila sam se u širini ovih riječi
i u njoj želim da ostavim trag
svog djetinjeg nestašluka.
Nije rijedak slučaj da odrasli kad
uskoče u ispeglano odijelo
svoje klince zature pod talog svakodnevice.
Slušala sam ja o takvoj izgubljenoj djeci
i zato mi jednog dana ova pjesma
može biti krunski dokaz
da sam postojala u srcu jedne
žene (koja je potom obukla kostim na pruge
i zaboravila na mene.)

Ja sam dijete i živim jednostavno -
postavljajući pitanja.
Ja se šetam od pitanja do pitanja
i hranim se njima,
te tako postajem imuna
na ugrize svakodnevice.

Baš jutros sam se pitala -
zašto svaka lubenica ima onako slične
pruge po sebi?
Iskreno, kada ih vidim poređane
na štandu na pijaci
ne mogu da se ne zapitam -
da li su i lubenice iskočile iz neke čarape
poput onih u kojima naše bake i mame
kuvaju uskršnja jaja na kojima
potom ostaju skoro slične šare?
(Odrasli se smiju, znam,
ali bih voljela da čujem njihovo objašnjenje.)

Dok gledam lubenice i pokušavam
da razriješim zagonetku njihovih pruga,
ne mogu da se ne upitam -
a šta ako smo i mi ljudi
iskočili iz neke takve "uskršnje čarape"

te zato ličimo jedni na druge,
baš kao i lubenice?
(Opet se smijete, a mene opet zanima
vaše objašnjenje.)

Manimo se sad lubenica, jer
imam najnovije pitanje-
zašto sva djeca na svojim crtežima
dodaju suncu oči, nos i usta?
I ja sam to radila,
a onda su mi matorci rekli
da je vrijeme da odrastem i
crtam zrelije crteže.
A ja ih sad pitam -
šta ako smo moj ortak iz školske klupe i ja,
nekad kao sasvim mali,
stvarno vidjeli sunce sa
očima, nosem i ustima
te smo ga zato crtali na taj način?
(Mada, ako sam ja u pravu, onda su i
matorci nekada vidjeli isto takvo sunce
iako nam danas uporno poturaju svoje radove.)

Rekla sam da meni pitanja
neprestano iskaču iz glave,
baš poput vašeg pečenog hleba iz tostera,
tako da se pitam i ovo -
kako izgleda ta ogromna kanta
iz koje izviru sve rijeke
(neće biti da voda izvire baš iz kamena)
i kako to da ona nikad ne presuši?
A pitam se i kako zemlja iz sebe ispumpava
sve ogromne čemprese i bodljikave kaktuse?
Ako zaista postoji nekakva pumpa u zemlji,
onda je njen dio sigurno
ugrađen i u tijelo guštera koji, dakle,
ispumpava iz sebe svoj otkinuti rep.

I tako se ja svakog minuta ponešto pitam.
I živim postavljajući ta pitanja.
Ja se šetam od pitanja do pitanja
i hranim se njima,
te tako postajem imuna

na ugrize svakodnevice.
I ako nekad ova žena obuče svoj otmeni kostim
i počne me gušiti talogom svakodnevice,
ova pjesma biće krunski dokaz
da sam postojala u njenom srcu.

I da postojim!

U pohod na zvijezde

Želim da još dugo letiš, ti tršava djevojčice.
Želim da ti krila još dugo budu
natopljena snovima
jer samo sa njima možeš uspješno
proslaviti svoju ekspediciju.
Ti imaš srce nevinog djeteta,
a time i pravo da riješiš zagonetku zvijezda.
Jer, šta su to zvijezde, tršava djevojčice?

Da li su samo obične svjetlucave tačkice
rasute po nebu (i da li su zaista svjetlucave)?
Ili pak možda prozori
kroz koje se anđeli provlače
na svom putu za raj?
Ako je tako, onda sada na nebu
postoji prozor i tvog anđela
kroz koji ti on redovno dolazi
sa Božijim blagoslovima.

A možda su zvijezde biseri
koji žele da ih dosegnemo i okitimo
se njima,
a možda pak svjetlucaju na nebu
samo da bi nas podsjećale
da isti blistavi biseri
postoje i u našem srcu
a naš je zadatak da ih otkrijemo
i proslavimo.

Na tebi je da nađeš odgovor na pitanje -
šta su to zvijezde?
Zato se ne kolebaj, već odlučnije kreni,
a onda se više nećeš tako često
osvrutati za sobom,
jer zvijezde su kao magneti -
što im budeš bliža
sve će te jače i zanosnije privlačiti k sebi.

Ti imaš krila natopljena snovima
i mogućnost da sa njima uspješno
proslaviš svoju ekspediciju.
Ti imaš srce prečistih želja,
a time i pravo da otkriješ
zagonetku zvijezda, tršava djevojčice.

U ogledalu svemira

Bila sam čupava djevojčica
kada mi je baka objašnjavala
tajnu zvijezda i planeta.
Govorila je da smo i mi dio svemira,
a možda čak i njen centar
(za baku znam da to jesam bila).
Lijepo je pakovala sve svoje priče
i ogromnom ljubavlju ih slagala
u sigurne kutke mog bića.

Sjećam se, baka me naučila da sunce
poklanja mjesecu svoju svjetlost
a tada mi je objasnila i zašto
mjesec svake večeri izgleda drugačije.
A ja se danas pitam,
nije li i naše tijelo i blistava duša
isto kao mjesec i sunce?
Zar se ne može sunce uporediti sa dušom
a tijelo sa mjesecom,
a dalje se i zaključiti da naše tijelo postoji
i blista zahvaljući baš toj blještavosti nedodirljive Duše
(i Sunce je nedodirljivo, zar ne?)?

Sjećam se i bakinih detaljnih crteža
kojima mi je pokušavala objasniti
zašto nekad nastane pomračenje sunca.
Sjećam se tog rada i na njemu
sunca, mjeseca i Zemlje.
A danas se pitam,
nije li to isto kao i Božanstvo, tijelo i duša?
Zar se tijelo na neki način ne postavlja
između Božanstva i duše
te zato duša uspijeva samo nazrijeti
odsjaje Vječne Ljepote?

Sjećam se, baka mi je pričala i o planeti Veneri.
Bilo je zanimljivo slušati o Boginji ljubavi i Ljepote,
a u ranu večer il' zoru
pratiti njen ples blizu Sunca.
A ja se danas pitam,

nije li i naše tijelo poput te najljepše planete
koje svoju svečanost poprima tek uz plamen Duše?

Baka mi je pričala i o Polarnoj zvijezdi
(iako mi je nikad sa sigurnošću
nije uspjela pokazati na nebu),
pa i o mitskim bićima
čije figure astronomi
jasno uočavaju u rasporedu zvijezda.
A sjećam se i da mi je posebno
bilo zanimljivo kada bi me podsjećala
da sam ja, zajedno sa njom
i ostalih šest milijardi ljudi,
svakodnevna putnica oko Sunca.
Lijepo je pakovala sve svoje priče
i ogromnom ljubavlju ih slagala
u sigurne kutke mog bića
da bih se ja danas lakše sjetila njih
i poredila ih sa svojim postojanjem
koje treperi ovdje pod tajanstvenošću zvijezda.

Lijepo je znati da u svom biću
čuvam toplinu blistavog Sunca,
a na usnama osmijeh lijepe Venere.
Lijepo je znati da jesam dio Svemira
ali i da isti nosim u svom srcu.
Al' najljepše od svega je dodir djetinjstva
ušuškanog toplinom bakinih priča.

Proslavljam što Ona jeste bila dio mog života !
I ove pjesme!

Otvoreno pismo mom Vilenjaku

Uz čaroliju jutarnjeg spokoja
pišem za Tebe, moj Vilenjače.
Pišem, iako bi možda bilo lakše
da ove riječi prošaputam česticama sunčevih zraka
vjerujući da si Ti i u njima.
Ali, da li bi onda ostao opipljiv trag od
mojih jutrošnjih osjećanja prema Tebi?
Ko bi sutra garantovao da su ona postojala,
ili čak - da sam i ja postojala u ovo
lijepo danas?
Naposljedku, možda ova pjesma bude nešto
nakon čega nikad neću smjeti pomisliti
da moj život nije sadržajan.
A onda vrijedi pisati!

A sjećaš se sigurno dana
kada me je kao djevojčicu mama uspavljivala
pričama o Tebi.
Govorila je da si na dalekoj zvijezdi,
pa u kraljevstvu na dnu plavetnog mora,
a skoro najčešće Te pominjala tokom Božićnih praznika.
Sjećaš se sigurno toga,
pa i one moje djetinje sreće što postojiš,
al' u isti mah i tuge što si daleko i nedokučiv.
Znam, znam da si tada pokušavao
došapnuti mom umu da si pored mene, ali...
Ali kako sam mogla biti sigurna da ta šaputanja nijesu
samo igra mojih djetinjih želja?

Odrasla sam na toplini vjerovanja
da postojiš, a vremenom i srasla sa tim vjerovanjem
čineći Te dijelom svog Bića (ili sam ja dio Tvog Bića? -
više ne prepoznajem razliku).
Postao si Pjesma moje Svakodnevice,
i to lijepe svakodnevice
jer uz Vilenjaka ne postoji ništa prosječno.
Uz Tebe sam naučila da se Mirisom Života u svom Srcu
ponosim kao crkva slatkim mirisom tamjana,
uz Tebe sam shvatila da nemogućnosti ne postoje
i prihvatila da uvijek letim, pa i kad mi nije do toga.

Čini me sigurnom istina da moja Radost živi
u Tvom postojanju.

Moj Vilenjače, hvala Ti što pratiš moje korake
stazama Života i što moje puteve
pretvaraš u Čaroliju srazmjernu mom vjerovanju.
Hvala Ti što mi Svoje džepove
punih ključeva od svakih vrata
činiš pristupačnim, ali i što prethodno tražiš
da zaslužim prolaz kroz ista.
Hvala Ti i što me nekad izgrdiš
poput roditelja svoje djetete
i time natjeraš da uvidim svoje slabosti
i oslobodim se njihovog tereta.
Priznajem, često ne uspijem odmah razumjeti Tvoju ljutnju
al' zato kad uvidim njen razlog
shvatim da je i ona dio Tvoje Ljubavi.
A mog neznanja. I postajem zahvalna.
Hvala Ti i što jesi Dio ove pjesme
i što joj se raduješ.
Hvala Ti, jer Tvoja Radost je moja snaga -
valjda zato što sam vremenom srasla
s vjerovanjem u Tebe
i učinila Te dijelom svog Bića (ili sam ja dio Tvog Bića? -
više ne prepoznajem razliku).

Moj dobri Vilenjače,
i danas me uzmi za ruku
i vodi....
Ma Ti najbolje znaš kojim putem.
Vjerujem u to, baš...
baš kao nekad u Tvoje postojanje
dok me je kao djevojčicu
mama uspavljivala Tvojim imenom.

Ili mi se samo činilo da je to bila
moja mama?!

Mala princeza

Pokušavam da joj saopštim
da ću noćas doći u njen san
i čistoćom svog uma je natjerati
da se smije na svom svilenom jastuku.
Pokušavam, ali ona kaže da nema
vremena za moje igrarije.
To kaže i potom utone u duboku
molitvu kojom traži svoj duhovni mir.
A ja je ne shvatam!

Pokušam da je ubijedim
u postojanje Djeda Mraza
i obavezu da ostavi otvoren prozor
kako bi dobila darove koje želi.
Pokušam, ali ona kaže da nema
vremena za moje maštarije.
To kaže i potom utone u duboku
sjetu kojom vapi za ostvarenjem svojih snova.
A ja je ne shvatam!

Pokušavam da joj predložim
da zajedno krenemo na put
čijim stazama rastu plodovi iskustva
za kojima vapi njeno postojanje.
Pokušavam, ali ona nema
vremena za moje ludorije.
To kaže i potom utone u duboko
iščitavanje debelih knjiga u kojima
nalazi prevarnu vodu za suvost svoje duše.
A ja je i dalje nikako ne shvatam!

Pitam se samo - šta će na kraju
biti sa mnom?
Sa mnom, zatočenom u
njenom tijelu neznanja!

Dan za najčistiju sreću - (za Mariju)

Pitaš -
gdje se krije najčistija sreća.
Odgovoriću ti
jer je tamo vidim često -
u školskom dvorištu
tokom velikog odmora;
a onda i na kraju nastave
kada mališani II-6 jurnu
kroz vrata i započnu trku
do školske kapije.

Pričaću ti i dalje -
kada vidim njih dvije
kako na poleđini bosih
prstiju crtaju lica,
a onda priljube stopala
jedne o druge
i tim prstima daju svoj glas.
I smiju se jer prsti su ljudi.
Smiju se -
jer dio su najčistije sreće.

Sreća je i kada njih dvije
koračaju gradom.
Tada ova visočija brižljivo
drži ovu nižu za ruku
i gledaju konja kako odmiče ulicom.
To je onaj trenutak
kada ova niža, po hiljaditi put,
traži od svoje mnogo starije sestre
da joj priča kako je ona,
kao sasvim malena,
pomišljala da konj umjesto
potkovica ima štikle na kopitama
kojima lupa o asfalt.
Ona priča,
mlađa sestra se veseli
i ... opet se smiju.

To su trenuci
najčistije sreće.
Danas...
A sutra... u sutrašnjoj pjesmi...

U RITMU SVAKODNEVICE

U ritmu svakodnevice

Dok pokušavam da ti otkrijem
misteriju sopstvenih sjenki,
pitaš šta me je naučilo zahvalnosti.
Odgovoriću ti,
to su ljudi koji svakodnevno
napuštaju ovaj prekrasan svijet.
Kad pomislim na te ljude
i njihovu želju da bar još par sati
provedu u zdravlju i jurnjavi svakodnevica -
shvatim koliko trebam biti zahvalna što ja imam
sreću da budem dio nje.
I onda sve ima svoju čar,
pa i probijati se kroz ljetnju kišu do posla,
prati suđe nakon porodičnog ručka
ili pak samo gledati zvijezde
i razmišljati da li ih je nekako moguće dostići.

Dok pokušavam da ti ukažem na to
da u srcu svake trule jabuke
postoji ogromno stablo prepuno istih al' zdravih,
pitaš šta me je učinilo zrelijom.
Odgovoriću ti,
to su- prve ljubavi.
I dok su ovi prsti nekad pisali
poeziju natopljenu beskrajnom čežnjom
za dalekim i nedostižnim ljubavima,
nisam ni slutila da me baš one mogu
podići do ovog vrha i naučiti me
da danas pišem za slavu Božanstva.
I nekadašnjih prvih ljubavi.
(Možda su zvijezde ipak dostižne?!)
I tako ja pišem.
I radujem se tim pjesmama.

Dok pokušavam biti slikar
i u jedno platno utisnuti
nijansu svake ljubavi koju osjećam,
pitaš šta me je naučilo strpljenju.
Odgovoriću ti,
to su - suncokreti.

I dok drugi ljudi na svojim terasama
uzgajaju ruže, nevene i palme
ja držim čitav red saksija
i u njima - suncokrete.
I učim od njih.
Pratim njihovu opijenost suncem
i strpljivost dok noću, zagledani prema istoku,
opet čekaju svoju Radost.
I kad im kiša pokuša sprati svježinu,
i kad im se vjetar pokuša narugati jačini,
oni stoje i čekaju...
Znaju da Sunce ne vara i da će
ponovo vaskrsnuti na radost njihovu
i svih onih sličnih - suncokretima.
I tako ja učim od njih.
I radujem se sa njima.

Ako me upitaš i čime ispunjavam
svoje krhko postojanje,
reći ću ti - samom željom da postojim.
To je sasvim dovoljno za početak čarolije
namijenjene samo meni.
I tako me nekad Život navede da pomislim
da sam ja možda posebnija od drugih,
al onda shvatim - Život čini čaroliju za svakog
samo je potrebno - poželjeti da budemo dio Nje.

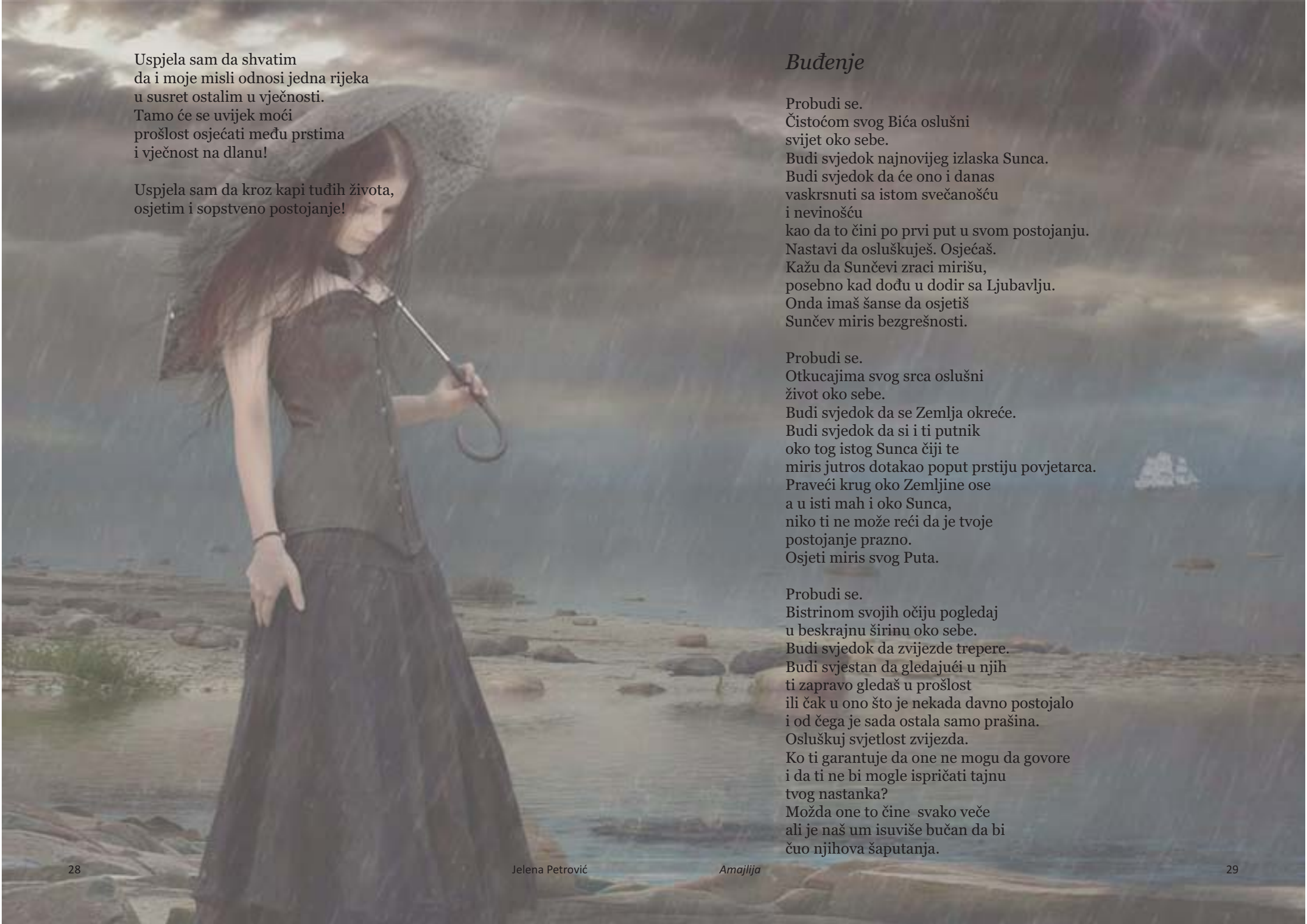
I tako se ja svakodnevno učim
zahvalnosti, strpljenju,
postajem zrelija
i sve više umješnija da prepoznajem Život.
I tako ja, prijatelju,
iako beskrajno grešna
činim da i sam Život uživa u meni
i toj beskrajnoj grešnosti.

Buket prošlosti

Pokušavam rijeku uporediti
sa životom.
Njen izvor, tok
i susret sa ostalim vodama
u moru. Pa okeanu,
ili vječnosti.

Volim da mislim a gazim
kroz vode tih mora i okeana.
Volim da prstima siječem njihove talase
i osjećam kapljice prošlosti
(baš kao da listam najveću knjigu iz istorije na svijetu).
Tada mi se čini da uz malo sreće
mogu osjetiti i vodu iz plahovite rijeke Arno
i one kapi koje još uvijek pamte
nježnu ljubav jednog biskupa
koju je on varljivom zabludom
pretvorio u sopstveni grijeh,
ili pak najdublju tugu majke
koja bješe prisiljena da napusti svog sina.
Čuvaju vode i stihove mladih pjesnika,
pa i uzdahe vojnika koji u tišini noći
pokušavaju u rasporedu zvijezda
uočiti lik svoje drage koja je daleko.
Taj okean je poput ogromne zbirke života
koji šapuću o nekadašnjim obećanjima
i strahovima koje su vode, poput suvenira,
donijele sa sobom tečući kroz svoje Vrijeme.
Volim da mislim a gazim
kroz vode tih mora i okeana
i među prstima osjećam kapi prošlosti.
Volim, jer se tako i sama
osjetim dijelom tih voda.

Uspjela sam da svoj Život
više ne računam od danas do sutra.
Uspjela sam da uvidim koliko
su naša postojanja vječna i povezana,
kao da smo svi, od početka svijeta,
članovi jedne ogromne porodice.

A woman with long dark hair, wearing a dark, strapless dress, stands on a rocky beach. She holds a large, light-colored umbrella over her head. The background shows a rainy sea with a faint rainbow visible in the distance. The overall mood is melancholic and reflective.

Uspjela sam da shvatim
da i moje misli odnosi jedna rijeka
u susret ostalim u vječnosti.
Tamo će se uvijek moći
prošlost osjećati među prstima
i vječnost na dlanu!

Uspjela sam da kroz kapi tuđih života,
osjetim i sopstveno postojanje!

Buđenje

Probudi se.
Čistoćom svog Bića oslušni
svijet oko sebe.
Budi svjedok najnovijeg izlaska Sunca.
Budi svjedok da će ono i danas
vaskrsnuti sa istom svečanošću
i nevinošću
kao da to čini po prvi put u svom postojanju.
Nastavi da osluškuješ. Osjećaš.
Kažu da Sunčevi zraci mirišu,
posebno kad dođu u dodir sa Ljubavlju.
Onda imaš šanse da osjetiš
Sunčev miris bezgrešnosti.

Probudi se.
Otkucajima svog srca oslušni
život oko sebe.
Budi svjedok da se Zemlja okreće.
Budi svjedok da si i ti putnik
oko tog istog Sunca čiji te
miris jutros dotakao poput prstiju povjetarca.
Praveći krug oko Zemljine ose
a u isti mah i oko Sunca,
niko ti ne može reći da je tvoje
postojanje prazno.
Osjeti miris svog Puta.

Probudi se.
Bistrinom svojih očiju pogledaj
u beskrajnu širinu oko sebe.
Budi svjedok da zvijezde trepere.
Budi svjestan da gledajući u njih
ti zapravo gledaš u prošlost
ili čak u ono što je nekada davno postojalo
i od čega je sada ostala samo prašina.
Osluškuju svjetlost zvijezda.
Ko ti garantuje da one ne mogu da govore
i da ti ne bi mogle ispričati tajnu
tvog nastanka?
Možda one to čine svako veče
ali je naš um isuviše bučan da bi
čuo njihova šaputanja.

Probudi se.
Svetošću svog postojanja
budi svjedok da se nekada davno Tvorcu ovog svijeta
prosula boja po Njegovom djelu.
Budi svjedok tog šarenila oko sebe. Oslušni ga.
„Iđi i daće ti se.
Potraži i naći ćeš.
Pokucaj i otvoriće ti se.“
Sve je to dio našeg Puta.
I Svemira kojeg dijelimo zajedno.

Do nekog novog vaskrsnuća Sunca.

Mjesto pod Suncem

Posmatram kamenčiće kako se šepure
na mokrom pijesku u plićaku.
Svjetlucavi talasi mora ih pokrivaju
a oni sa svakim novim sijaju iznova.
I nastavljaju da se šepure.
Neki su zeleni, neki crvenkasti,
i svaki je drugačije izvajan poljupcima mora
(možda su poljupci drugačiji
ili ih kamenčići doživljavaju različito?!).
Razmišljam da uzmem par njih i ponesem sa sobom.
Sjutra ih mogu staviti u saksiju
sa mojim omiljenim cvijećem
a oni će me podsjećati na postojanje ovog Ljeta.
Pitanje je samo da li će kamenčići
sačuvati svoje svjetlucavo šarenilo
i dok budu ležali na vlažnoj zemlji moje saksije,
ili će ipak izgubiti svoju raskošnost
čim se voda sa površine povuče
a njega ostavi suhog i beživotnog?
Možda mu se tada i ne bih
divila sa toliko oduševljenja kao danas
dok ga gledam stopljenog sa morem.
Možda bi mi vremenom i dosadio,
barem onda kada donesem
nove kamenčiće iz nekog Novog Ljeta.

Gledam i ovaj kamen na suncu,
tik uz moj peškir.
Izgleda običan ovako suv,
a vjerujem da bio bi ljepši kad bi se pokvasio.
Ali je zato natopljen suncem
i prija mi da njime ugrijem tabane nakon hladne vode.
Mogla bih njega ponijeti sa sobom
i staviti ga u saksiju,
još samo kad bih sa njime mogla ponijeti
i njegovu kolekciju sunčevih zraka.
Očekujem previše, znam.

A možda ih ne trebam nositi.
Možda njihov Život postoji baš ovdje na plaži,

dok se šepure okupani morem
i ušuškani sunčevim sjajem.
Možda jedino ovdje mogu živjeti ono
zbog čega ih je Tvorac stvorio.
Ni slavuj ne pjeva zanosno u kavezu,
a ni bubamara ne opstaje dugo u tegli.
A ni sa nama, ljudima, nije ništa drugačije -
tek kad jesmo na pravom mjestu
možemo da izrazimo svjetlucavost Života u očima.
I budemo dostojni te svjetlucavosti.
I ako nas odvedu nekud gdje ne pripadamo
u srcu nosimo šum našeg Života
i u njemu nadu da ćemo Ga opet naći.
I vratiti Mu se.
(Kažu da i školjke nose sa sobom
stihove mora.)

Stoga, šta drugo da poželim, osim
da me naučiš, moj Prijatelju,
da prepoznam svoje mjesto
pod osmijehom ovog sunca.
I da ga sačuvam.
Šta drugo da poželim, osim
da me naučiš da Tvoje Putokaze
prepoznam u crtama oblaka,
pjegama sunčeve svjetlosti, pa i Životu kamenčića.
Jer sve si Ti stvorio da bi živjeli u Tom Djelu.
I učili iz Njega.
Nauči i mog susjeda, naš Prijatelju,
pa onda da zajedno idemo svijetom
i nosimo Radost Života na obrazima.
I budemo dostojni te radosti.

A sa mora sam zadovoljna ponijeti i ovu pjesmu.
Za nju sam sigurna da će svoju svjetlucavost
i natopljenost suncem,
pokazati tek kad udare prve kiše
u prozorska okna moje sobe.
Tada će i ona čuti šum svog Života.

Na talasima boja ljeta

O čemu misle ljudi oko mene na plaži?
Da li su svjesni svog Postojanja
i sada dok se meškolje na svojim peškirim
i iz petnih žila se trude nabaciti tamniju boju?
Isto ovako su sada mogli biti
na nekom drugom mjestu
i raditi nešto drugačije od ovog što sad čine.
Mogli su, recimo, biti u nekoj
pustinji jašući na kamili
ili pak u zoološkom vrtu među medvjedima.
Uostalom, znaju li ovi ljudi gdje su sada?
Da ih upitam?

Da li ovi ljudi oko mene i sada pomišljaju na
svjetlucavu Iskru Božanstva u njima?
I šta rade duše u tim tijelima
dok su ona obuzeta sobom?
Pomišljam da se dosađuju ili pak
venu negdje u kutku njihovog bića,
odnosno tijela, i to onog istog
koje želimo potamniti.
Vjerujem da baš ovakvi trenuci
jesu oni koji spadaju u visoko rizične za
krila naših duša.
Sjećate se, mi imamo krila golubova
a ako ih duže ne koristimo
ona postaju slabija,
dok na poslijetku ne gasnu i to baš
u ovom tijelu koje iz petnih žila želimo potamniti.

Da li svi ovi ljudi primjete bogatstvo boja
na kamenčićima u plićaku?
Možda ipak neko na njima
uočava šare koje podsjećaju
na Saturnove prstenove
ili pak na prve dječije crteže.
Možda se ipak neko prvo zapita
iz kog šesira dolazi kamenčić u njegovoj ruci,
pa ga tek onda vrati u dubinu mora.
Možda.

O čemu misle ovi ljudi dok za večeru otvaraju školjku
i jedu njenu skuvanu unutrašnjost?
Da li neko uspije da zastane na trenutak
i primjeti dio odlomljene stijene na školjci
koja sliči zanimljivo obrađenoj čipki?
Možda se neko sjeti i bisera pa se zapita -
kako to da oni ostaju blistavi i neizmjereno vrijedni
iako ih zapljeskuje blatnjava voda?
Vjerujem da od tih bisera možemo naučiti nešto
i o onim još vrijednijim, a koji počivaju u našem tijelu.

Kaži mi, o čemu misliš, čovječe, na plaži?
Da li i sada primjećuješ
šarolikost Tvorčeve palete Boja?
Na Njoj su sve Boje Božanstva
a Njihove raskoši nijesu samo na
na zidovima unutar crkve
već i u ovim kamenčićima,
školjkama i svjetlucavim prugama mora.
I u tebi.

Primjeti, putniče, tu umjetnost oko sebe.
Uoči je i unutar svog bića.
Budi njen dio.
Pa i sada dok se zajedno meškoljimo na svojim peškirimima
i iz petnih žila se trudimo nabaciti tamniju boju.

Razgovor sa sobom

Danas ne želim biti žrtva
ovog mahom prevrtljivog svijeta,
već borac koji je kadar
popeti se na vrhove svojih prstiju
i pogledati šta se krije iznad
granice moje duše -
granice koju sam sama postavila
tumarajući svojom zapuštenom svakodnevicom.
I nemoj misliti da ću se uplašiti
nepoznate Ljepote
koja se bude rasula pred mojim srcem.
Ne nadaj se tome, pa iako na trenutak pomislim
da ta Ljepote i suviše čarobno izgleda
da bi bila dio moje stvarnosti
(davno smo izgubili smisao da vjerujemo
u lijepu stranu Istine, zar ne?).
Sa povjerenjem ću dozvoliti da me prekrije toplina
te Istine. Sa povjerenjem ću dozvoli sebi
da, pod Zracima iznad te granice,
na trenutak zaklopim oči
i na kopcima osjetim Mekoću. I Radost
Sunčeve Slobode.

Danas ne želim biti talac
ovog mahom licemjernog svijeta
koji je sposoban jedino primjetiti
tuđi poraz i radovati mu se,
već ratnik koji je kadar
otvoriti oči i pogledati šta se krije
na horizontu moje duše -
horizontu koji mi je Bog postavio
a na koji sam ja zaboravila
tumarajući svojom olinjalom svakodnevicom.
I nemoj se ponadati da ću se uplašiti
nepoznate širine
koja me pozove pred sobom.
Ne nadaj se tome, već očekuj da krenuću njome.
Skinuću paučinu sa svojih nekadašnjih želja,
a biti i kadra poželjeti nešto novo.
Pobjediću zlu radost svojom srećom što postojim.

Pobjediću skučenost jer imam Snove i sposobnost
da vjerujem i radim za Njihovo ostvarenje.
Pobjediću i tebe, tako nejakog
da budeš hrabar i drugačiji
od svojih uobičajenih navika,
ali i dovoljno sposobnog da moja krila
zakivaš u lance.
Pobijediću te, ali nemoj misliti
da je to bio cilj moje borbe.
Ne, jer ta pobjeda je samo uzgredni rezultat
moje želje da budem svoja i iskrena.

Ići ću ispod Sunca, moj prijatelju koji me orobljavaš.
Ići ću niz širinu svog horizonta i radovati se!
Uvijek se radovati u nadi da ćeš i ti
početi isto!

Molba

Ne moraš me zvati pjesnikom,
jer ja ne pišem svoje pjesme da bi me ti
krunisao tim zvanjem.
Ne moraš me ni smatrati čudakinjom
zato što pišem, jer ja i nisam ona.
Sve što tražim jeste da mi ne zaklanjaš
šapat Gospoda koji ispisujem po svojoj hartiji
srećna što Ga čujem i što mogu
da Mu se povinujem.

Pusti me da pišem o svojim snovima
ka kojima letim na prostirci svoje vjere.
Ja sam dovoljno smjela da vjerujem
u njihovo ostvarenje i dovoljno hrabra
da i tebe podstaknem na isto.
Pusti me da pišem i o svojim nadama
na čijim laticama žive moje ljubavi.
Ja sam dovoljno sposobna da volim,
a u isti mah i zrela da ne žalim zbog
svojih razočaranja.
Zato pišem.

Pusti me da ljubim manastirska vrata
i pišem o tim poljupcima.
Ja sam dovoljno srećna da stanem
pred živu ikonu Sveca i poklonim se
u znak zahvalnosti što idem ovim Svijetom
ponekad saplićući se, ali i uvijek dižući se.
Pusti me da se poklonim toj ikoni.
Da poklonim sebe.
I pišem o tome.
Pusti me i da tim Svijetom
tražim osunčane ljude i da na crtama
njihovih lica nalazim odgovore na svoja pitanja.
Sa svakom pjesmom koju ne napišem
ja postajem grešnija, zato pusti me
da kroz njihove riječi nađem svoje iskupljenje.

I ne moraš me nazivati pjesnikom,
jer ja ne pišem svoje pjesme da bi me ti

krunisao tim zvanjem.
Ne moraš me smatrati ni posebnom
jer ja to nijesam ništa više (ni manje) od tebe.
Sve što tražim jeste da mi ne zaklanjaš
Radost Gospoda koju ispisujem po svojoj hartiji
srećna što Je svojim pisanjem
mogu dotaći.

Pali anđeo

Septembar.
Svjetlost. Svevišnji.
Svakako i jesen,
ali to ne mijenja istinu da u ovom mjesecu
vidim sunčeve zrake više nego
u čitavom ljetu.

Smjelost - da skinem pred tobom
svoju haljinu vrlina i otkrijem
svoju grešnost.
Sloboda - da ti dokažem
da nijesam žena koja nema nedostatka
već obična smrtnica
koja voli svoje mane.
Ja sam pali anđeo,
ali ne stidim se toga.
Ne stidim se, jer sada sam slobodna
i ne marim da čujem šta ćeš
reći na moju iskrenost.

Snovi. Stvarnost.
Sad kada više ne glumim
bezgrešnu sveticu
dokazaću ti da je moguće
izbisati granicu između
snova i stvarnosti.
Dokazaću ti da jesam kadra
da živim u njihovoj stopljenosti
i to tek sada, kada sam skinula
teret svoje želje da te zadivim,
da te zavedem svojom lažnom nevinošću.
Ne marim više za to -
jer od danas sam pali anđeo
koji voli svoju prevrtljivost.

Septembar.
Svoja. Slobodna.
Svakako i jesen,
ali to ne mijenja istinu da u ovom mjesecu
osjećam sunčeve zrake više nego
u čitavoj godini.
Možda zato što sijaju iz mene?
Mene - palog anđela.

Muzika slobode

Poklanjam ti sva priznanja
kojima si me ukrasio do danas.
Vraćam ti sav sjaj tvojih hvala
a sebi zauzvrat darujem slobodu.
Čovječe, moja sreća nije u tvojoj
spremnosti da me shvatiš,
već u mojoj sposobnosti
da se radujem plesu leptira
i želji da snagom molitve ostavljam
ljubavne poruke po vedrini neba.
I pišem o njima,
ne očekujući ništa zauzvrat.

Poklanjam ti sva priznanja
kojima bi me ukrasio za stihove
još uvijek ne prepisane sa zidove mog srca.
Lišavam se blještavosti tvojih riječi,
a tebe mogućnosti da me njima
vežeš za sebe.
Čovječe, moja radost nije u tvojoj
mogućnosti da me prihvatiš,
već u nesmetanoj slobodi moje duše
da oko sebe tražim Tvorčeve ruke
i pišem o Njihovoj obilatosti.
Ne očekujući ništa zauzvrat.

Ne posjeduješ me više.
Slobodna sam, čovječe. Svoja.
Pjesnik sam života a ti me
ne moraš voljeti.
I sad kad mi nemaš šta oteti,
vjeruj da u svojoj duši imam sve.

Tajna

Otkriću ti tajnu - na ovoj planeti
neću provesti vječnost.
Nemam odgovore na pitanja
koliko će trajati moja misija na njoj,
ni kamo ću otići nakon što je završim
ali me ti odgovori i ne zanimaju
jer sam pristalica da sa onim što imam
raspoložem najbolje što mogu.
Uzgred, vjerujem da bi na ta pitanja zanimljivo
odgovorio čika Platon, ali nevolja je u tome
što ni njegova misija nije bila vječna.

Sad kad znaš moju tajnu,
vjerujem da ćeš razumjeti zašto
jurišam na najvišojim vrhovima planina.
Tamo sam na vrhuncu ove planete
i rijetki jahač na bjelilu oblaka.
Tamo sam na krovu ovog postojanja
i da sam samo malo visočija, vjerujem
da bih na vrhovima prstiju uspjela
dodirnuti zvijezdu.
Znam da ću sići sa tog vrha, ali
danas sam na njemu pobjedivši
sve niskosti ovog svijeta.

Sad kad znaš moju tajnu,
vjerujem da ćeš razumjeti zašto
volim konje i snagu kojom me nose
kroz vlastitu širinu.
Na njemu sam na vrhuncu svoje slobode
i rijetki pristalica da svoje mogućnosti i želje
stavim u prevrtljivu čud njegovih kopita.
Na njemu sam spremna da izgubim sve
ali i da dobijem duplo više kao nagradu
za spremnost da rizikujem svoju misiju.
Znam da će se konjska trka završiti, ali
danas sam na konju pobjedivši
sve strahove svoje duše.

Sad kad znaš moju tajnu
vjerujem da razumiješ i zašto

pišem i te stihove nazivam sobom.
Na snazi njihovih riječi ja osvajam
nebo i mogućnost da po njegovom
plavetnilu utiskujem poljupce.
Oni će se vidjeti u konturama oblaka
a onaj kome su upućeni
će ih prepoznati i biti srećan.
Sad razumiješ i zašto sam nekad princeza
u prekrasnoj haljini, a sutra baštovanka
sa motikom u ruci koja voli miris
svježeg zemlje.

Sad shvataš sve i zato mi nemoj svojim
postojanjem zaklanjati sjaj Sunca!
Sad znaš sve i stoga me pusti
da se radujem živjeći slobodu
u svojoj misiji koja nije vječna.

Cipele

Kažeš za moje cipele
da su pohabane i nije ti jasno
kako mogu u njima hodati
svojim Postojanjem
i biti dostojna istog.
Odgovoriću ti - u tim cipelama
sam svoje fizičko srce spojila
sa jezgrom svoje duše
i tim jedinstvom svoj duh
oslobodila iz kandži ropstva.
A ti se i dalje čudiš.

Kažeš za moje cipele
da su prašnjave i nije ti jasno
kako mogu u njima blistati
neobičnim sjajem
i biti dostojna istog.
Odgovoriću ti - u tim cipelama
sam sa staze mladalačkih snova
otišla na ogromnu pozornicu poezije
i tim letom krila svog duha izbavila
iz zatvora sumnji.

Ti se i dalje tako isprazno čudiš,
a ja ću ti reći i to da sam
u tim cipelama riješila Andrićevu
težnju i prebrojala sve
hercegnovske stepenice,
gazila putem prve pjesnikinje
u mojoj maloj zemlji
i sjedjela pod najstarijim stablom
koje u svakoj šupljini sebe
krije tajnu i mog Postojanja.
A ti se i dalje čudiš.

Sa njima na nogama sam
svoje prvo bjelilo platna izmazala
kolekcijom slikarskih boja,
dala ti povod da pričaš o mom
slikarskom umjeću,

a onda sam ne čekajući tvoj sud
otišla dalje da natopim nove
slike preslikavajući ih sa odsjaja
moje duše koje ti i dalje
ne razumiješ. O pobogu, šta bi
radio kad se ne bi neprestano
zanosio mnome?

I uveče kada ih skinem
i stavim pored onih salonskih one će,
iako pohabane i prašnjave,
sijati jače nego najnoviji par do njih.
I u tom plamu će otići u vječnost.
A ti i dalje razmišljaj o njima.
Govori i dalje da nisu dostojne
sjaja u mojim očima,
ali ne zaboravljaj da i ti na nogama
nosiš cipele koje će jednom
otići u vječnost.
Sa kakvim pričama
i kolikim talogom prašine?

Badnji dan

Varnice Badnjeg drveta
su se rasule po plavetnilu mora.
U zelenilu mojih očiju je silueta ribara
i lepet galebovih krila.
U vedrini mojih očiju su i raširene
grane palmi
i nauk da i ja širim ruke
kada god grlim sunčevi prah
i one nalik njemu.
U meni je i zveket dječijeg srca
i saznanje da i iz kamena može da
izraste prekrasan čempres.

I sve je upakovano u ljepotu
Božićne pjesme.

Gospod postoji.

Sunce

Vjerujte mi,
večeras se sunce utopilo u more.
Čitala sam ja o tome i ranije
i slušala u riječima kitnjastih
pjesnika.
A večeras sam bila svjedok.
Svjedok da ono nestalo je u
ulcinjsko more
i za sobom ostavilo
prolivenu krv svoje materije.

Da li to bješe Gospodnji dar
u Badnjoj večeri?
Da li je i ona Venera,
koja je stameno svijetlila
na horizontu,
poklon da vjerujem u Trenutak?
Večerašnji je izgledao kao
samo za mene,
a sjutrašnji,
iako se potrudi da bude isti,
biće za nekog drugog Putnika.
Otvorenog da gleda.

Ovogodišnji kesteni mirišu
na ulcinjske.
Barem večeras, a sjutra...
sjutra je početak nove pjesme.
Možda.
Kao i to - sjutra!

Zato jesam zahvalna za ovo - danas!

Tebi....

Ko si ti, momče?
Odakle ti toliko smjelosti
da udeš tek tako u moj život
i roviš po bogatstvu moje duše?
Misliš da zaslužuješ
ovu količinu ljubavi
koju osjećam za te?
Ne, dragi, varaš se.
Niko nije vrijedan ovolike
erupcije osjećanja,
ali ih ipak tebi poklanjam.

Ko si ti, momče?
Odakle ti toliko smjelosti
da udeš u moje snove
i roviš po njima?
Ja volim sanjati
sunce, livade i rijeke,
s toga odakle ti snaga
da sve to baciš u zasenak?

Ko si ti, momče?
Ko si ti da sumnjaš
u moju suzu koja mi treperi kraj nosa?
Misliš da si dostojan
da ismijavaš moj strah?
Ne, dragi;
ti njega čak i ne razumiješ.

Ali ipak,
voljela bih da si sad kraj mene.
Uzela bih ti ruku i prislonila svojim grudima.
Tada bi možda shvatio.
Shvatio bi da to što u njima kuca-
kuca, ipak, samo za tebe!

I za kraj-
misliš da si dostojan ove pjesme?
Ne dragi, varaš se.
Niko nije dostojan ovih riječi,
ali ih ipak tebi poklanjam.

Negdje između puteva

Vraćaš se s prašinom daleke zemlje
na cipelama.
Nije sada bitno što je za mene ta zemlja
uvijek bila simbol praznine.
Nije bitno ni što i danas mnogi
odlaze tamo da dobiju utjehu
a vraćaju se sa mirisom zaborava
na rubovima kaputa.
Nije, nije sada bitno.

Vraćaš se i očekuješ da te čekam.
Vjeruješ da ću biti tamo, na starom mjestu,
u zagušljivoj zgradi autobuske stanice
i haljini strpljenja.
Ali reći ću ti odmah -
nećeš me tamo naći.
Nećeš, jer se sav talenat mog Bića ne sastoji
samo u čekanju i neizbježnom ispraćanju.

Sada me možda želiš potražiti.
Želio bi da mi objasniš da je tako
moralo da bude,
da je za tim putem vapila tvoja duša,
a i da je sve bilo za zajedničku dobrobit.
Nemoj ni pokušati to reći.
Nemoj, jer se sav talenat mog Bića ne sastoji
samo u slušanju i suludom pokoravanju
tvojim neobjašnjivim hirovima.

Vraćaš se s prašinom daleke zemlje
na cipelama.
Ali ne moraš se truditi da nađeš put do mene.
Preskoči tu stanicu i idi onamo
gdje bi otišao nakon što bi opet ispričao
svoju priču i mahnulo kroz
zatamnjeno staklo dotrajalog autobusa.
Pođi tamo odmah, jer vidis i sam -
moj talenat nije bio samo da ja ispraćam
već i sama da odem.

I nakon svega,
želim da te Gospod čvrsto drži
na dlanu svoje sigurne Ruke!
Da, to je isti Onaj Gospod
koji je i meni jednom rekao:
"Ne plači, dijete moje,
jer kupljena si skupo."

Druga strana obraza

Vjerujem u tebe.
Vjerujem u tvoje postojanje
i umjeće da nađeš put do mene.
I to nema nikakve veze sa istinom da sam
time što vjerujem u tebe nedovoljna sama sebi.
Ili da sam nepotpuna.

Ja znam da sve na ovom svijetu
mora imati svoj naziv. Pojam "školjka" da ne postoji
i ona sama ne bi postojala. Ili recimo, pomorandža.
Ili Život. Ja sam svom Životu dala
najljepše ime na svijetu, a vremenom
sam naučila i da živim to Ime,
zato nemoj misliti da mi treba tvoje Postojanje
da bih i ja postojala kroz njega.
Ja imam i krila sa kojima stižem
u područja predviđena za Božanska stremljenja
tako da ne očekujem tvoje perje
da bih letjela do tamo.
Sa tobom samo želim uljepšati taj let,
jer, sa četvoro krila se brže stigne do zvijezda,
a i naša Postojanja sijaju purpurnijim
i jasnijim bojama kada su spojena.
Barem mislim da je tako.

Ti znaš da naša lica imaju po dva obraza
iako bi možda i jedno uspjelo
da prikupi sve suđene poljupce
ovog Života i pohrani ih u svoje rumenilo.
Vjerujem da bi ono uspjelo u tome
ali je ipak ljepše što postoje dva
pa iako su, kako kažu, neidentična.
Čovjek ima tijelo i iskričavu dušu,
um svjesni i podvjesni kutak,
a i školjka mora imati dva dijela
ukoliko želi da se zaklopi
i potom unutar sebe formira najblistaviji biser.
Sve je nekako u paru
iako bi opet nekako mogli da postoje i odvojeno.
Zato jeste opravdano što želim da vjerujem u tebe.

Ti znaš i koliko bi beskrajna svjetlucavost neba
bila siromašna bez prekrasne Venere,
a i koliko bi umorna duša bila uplašena
bez nade kao svog oslonca.
Ustalom, šta bi i moja sveska Poezije bila
bez ljubavne pjesme i mog
vjerovanja da negdje postojiš?
I da ćeš doći sa svojim Svijetom
natovarenim drečavim Bojama Života?
I jednom pomorandžom.
Ne znam zašto baš sa pomorandžom
ali osjećam da to ima neke veze
sa time što su mladići nekad svojim draganama
poklanjali tu vočku samo u posebnim prilikama -
kao potvrdu da od tada žele zauvijek letjeti zajedno.
Valjda zato što se sa četvoro krila brže stigne do zvijezda,
a i zato što naša Postojanja sijaju purpurnijim
i jasnijim bojama kada su spojena.
Barem mislim da je tako.

Vjerujem u tvoje postojanje
i umjeće da nađeš put do mene.
A do tada...
živjeću na dahu svog vjerovanja.

AMAJLIJA

Oče naš

Oprosti što Ti se obraćam,
moj Presveti Oče.
Oprosti što ovo bezgrešno jutro
kvarim svojim sumnjama i što,
pored zdravlja i milosti ovoj duši,
jutros tražim i odgovore na tri pitanja:

Zašto neki ljudi halapljivo jedu
sa Trpeze Tvoje, Domaćine naš?
Gledam ih, sjedimo svi zajedno
i gostimo se sa Ovala Zdravlja i Napretka,
iz Činija Mira i Pehara Ljubavi.
Poslužujemo se, a onda
ta trpeza postaje naše ogledalo halapljivosti.
Bestidnosti.
Mjesto poniženja sebe i našeg Domaćina,
dokaz naše nevjere i prevrtljivosti duše.
Zašto to činimo, moj Presveti Oče?

Zašto neki ljudi sa lažnom bojaznošću
pristupaju Trpezi Tvoj, Domaćine naš?
Zašto se podsmjehuju onima koji
se prekomjerno goste i zašto uživaju pokazivati
svoje lažno žrtvovanje?
Zar misle da će dobiti Milost
ako pokažu svoju prevrtljivu smjernost?
I nije li pak i to ponižavanje našeg Domaćina?
A i nas samih?
Nisi li nas Sam pozvao za svoju Trpezu
odavno iskupljujući naše bijedne grijehe?

Zašto neki ljudi, uopšte ne sjede
za Trpezom Tvojom, Domaćine naš?
Gledam ih kako stoje sa strane
i samodovoljno se cerekaju Tvoj, beskonačnoj Milosti.
Ne umiju ni sakriti svoju radost
kad osjete kal halapljivog čovjeka,
ali ni ispunjenost kada imaju mogućnost žaliti
iscrpljenost onih koji sa lažnom bojaznošću uzimaju sa stola.
Eto, i oni imaju čime ispuniti prazninu svoje duše,

samo što ne osjećaju da ta hrana
razara njeno postojanje.
Zašto, zašto to činimo,
moj Presveti Oče?

Oprosti što Ti se obraćam.
Oprosti, jer imaš pravo da pomisliš
- nisam li i ja jedna od onih
koji gledaju iz prikrajka i osuđuju druge?
Grešna sam i stidim se.
Grešna sam i zato mi pomози
da na toplini Tvoje ljubavi
rastopim svoje sumnje i zaslužim ovu
Gozbu sa Trpeze Tvoje, Domaćine moj.
Želim je slaviti čistotom svog srca
i iskrenom zahvalnošću
što i ja grešna mogu dostojanstveno,
biti dio Nje.

*“Oče naš, koji si na nebesima,
da se sveti Ime Tvoje,
da dođe Carstvo Tvoje,
da bude volja Tvoja i na zemlji kao i na nebu;
Hleb naš nasušni daj nam danas;
i oprosti nam dugove naše kao što i mi
oprašamo dužnicima svojim;
i ne uvedi nas u iskušenje,
no izbavi nas od zla.
Jer je Tvoje Carstvo i sila i slava Oca i
Sina i Svetoga Duha, sada i stalno i u
vjekove vjekova. Amin.”*

Moja AMAJLIJA

Za ovaj izraz zahvalnosti
ja sam nedorasla;
za svu ljepotu riječi koju želim
utkati u ovu pjesmu i suviše neuka.
Zato vapim za tvojom pomoći, Gospode
(mada, ni do sada ništa valjano
nijesam uradila bez Tvoje Ruke na mom ramenu.)
Želim da mi pomogneš da riječi ove pjesme imaju dušu
i da ona miriše na bosioak.
Da, baš na bosioak jer tako miriše i Ona
živjeći na oltaru mog srca.
Ona koja Te nosila u svakom otkucaju
svog čistog Bića.
Ona. Prepodobna Mati Paraskeva.

Bogonosna Mati moja,
hvala Ti što si poput Sunca
rastjerala oblake sumnji i strahova iz moje duše
i pokazala mi Svjetlost Života
u Božijoj slobodi.
Nestala su moja ograničenja;
pobjegla su pred Imenom Tvojim
te mi duša sada plamti ispunjena radošću.
Hvala Ti za taj dar, Mati moja.

Hvala Ti, što si Ukras mog postojanja
kojim si moje srce učinila ljepšim
i dostojnijim obitavalištem Svetosti Gospodnje.
Teško je zaslužiti Božiju milost,
ali pod plaštom Tvojih molitvi
ja uspijevam osjetiti Božansku Dobrotu,
uspijevam raširiti prozore svoje duše
i nadahnuti se Svjetlošću Spasenja.
Hvala Ti za taj dar, Mati moja.

Hvala Ti što me uvijek ozariš
svojom Blagošću dok se molim nad likom Tvojim.
Hvala Ti što me Tvoja Ruka
sa Svete ikone uvijek tješi i navodi
na puteve istinskog Života.

Ti razumiješ moje želje i daješ im krila,
Ti razumiješ moje boli i puniš ih duhovnom radošću.
Ti znaš da imajući Tebe imam od Koga da molim
i sa Čijih dlanova primam Božije darove.
Hvala Ti za taj dar, Mati moja.
Hvala Ti što imajući Tebe i ja imam svoju Amajliju.

Znaš da ne želim ništa
za uzvrat ovoj pjesmi.
Barem ništa više od onog što
mi i Sama daješ kao plodove mojih molitvi -
da me i dalje držiš blizu Sebe i svoje svete Svjetlosti,
da i dalje moju dušu griješ na baklji svoje ljubavi
od čijeg plamena i ona grešna počinje da plamti.
I da me učiniš dostojnom da pominjem Tvoje Ime
i molim se nad likom Tvojim
koji vječno živi na oltaru mog srca.

Neka slava počiva nad Svetošću Tvog imena,
Bogonosna Mati moja,
Mati naša, Paraskevo.

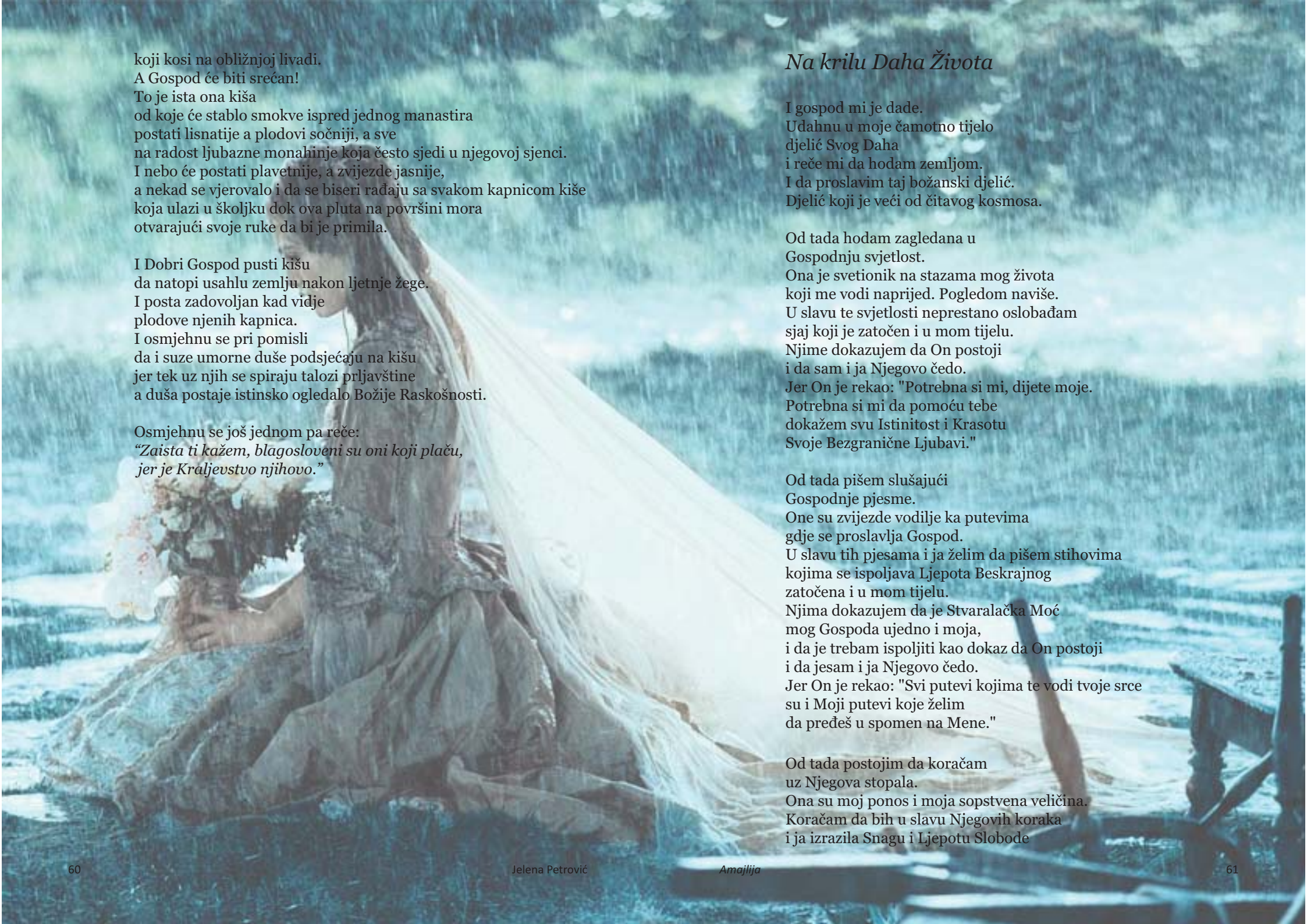
Blagodeti kiše

I Dobri Gospod pusti kišu
da natopi usahlu zemlju nakon ljetnje žege.
I svakoj joj kapi darova moć Blagoslova
i sposobnost da podsjeti na svježinu Života.

To je ista ona kiša
od koje rastu bijeli ljiljani.
Dobri Gospod želi da oni zauvijek
cvjetaju i prenose priču
o jednom proljeću i blistavo bijelom anđelu
koji je Blaženoj Djevici uz bijeli ljiljan donio
i vijest da će roditi Sina.
I Ona postade živi Hram mog Spasioca.
I mog Najboljeg Prijatelja.

To je ista ona kiša
od koje cvjetaju grmovi ruža.
Dobri Gospod želi da oni zauvijek
rastu i sačuvaju priču
o davnoj boginji rođenoj u školjci legende.
Vjerovalo se da tamo, gdje se ona
zadržava, ruže padaju sa neba,
a i da je na mjestu gdje se njezino stopalo prvi put spustilo na
zemlju -
nikao prvi ružin grm (tako barem kaže jedan grčki pjesnik).
Ne plaši se Dobri Gospod tih priča
uvijenih u ljudsko neznanje. Ne plaši se,
jer je svjestan Svoje Širine i Moći.
Čak želi da vjerujem
da ću i ja jednog dana dobiti ružu
al' iz Njegovog Grma LJubavi, te zato natapa njihove pupoljke
blagoslovenim kapima kiše.
(A možda su nekad i mitološki Bogovi svojim draganama
darovali ruže iz Venerine baste?!)

To je ista ona kiša
od koje će se pripuniti stari bunar
ispred seoske kuće.
Iz njega će brižljiva žena zahvatiti vodu
i poslati je po ćerkici svom vrijednom mužu

koji kosi na obližnjoj livadi.
A Gospod će biti srećan!
To je ista ona kiša
od koje će stablo smokve ispred jednog manastira
postati lisnatije a plodovi sočniji, a sve
na radost ljubazne monakinje koja često sjedi u njegovoj sjenci.
I nebo će postati plavetnije, a zvijezde jasnije,
a nekad se vjerovalo i da se biseri rađaju sa svakom kapnicom kiše
koja ulazi u školjku dok ova pluta na površini mora
otvarajući svoje ruke da bi je primila.

I Dobri Gospod pusti kišu
da natopi usahlu zemlju nakon ljetnje žege.
I posta zadovoljan kad vidje
plodove njenih kapnica.
I osmjehnu se pri pomisli
da i suze umorne duše podsjećaju na kišu
jer tek uz njih se spiraju talozi prljavštine
a duša postaje istinsko ogledalo Božije Raskošnosti.

Osmjehnu se još jednom pa reče:
*"Zaista ti kažem, blagosloveni su oni koji plaču,
jer je Kraljevstvo njihovo."*

Na krilu Daha Života

I gospod mi je dade.
Udahnu u moje čamotno tijelo
djelić Svog Daha
i reče mi da hodam zemljom.
I da proslavim taj božanski djelić.
Djelić koji je veći od čitavog kosmosa.

Od tada hodam zagledana u
Gospodnju svjetlost.
Ona je svetionik na stazama mog života
koji me vodi naprijed. Pogledom navise.
U slavu te svjetlosti neprestano oslobađam
sjaj koji je zatočen i u mom tijelu.
Njime dokazujem da On postoji
i da sam i ja Njegovo čedo.
Jer On je rekao: "Potrebna si mi, dijete moje.
Potrebna si mi da pomoću tebe
dokažem svu Istinitost i Krasotu
Svoje Bezgranične Ljubavi."

Od tada pišem slušajući
Gospodnje pjesme.
One su zvijezde vodilje ka putevima
gdje se proslavlja Gospod.
U slavu tih pjesama i ja želim da pišem stihovima
kojima se ispoljava Ljepota Beskrajnog
zatočena i u mom tijelu.
Njima dokazujem da je Stvaralačka Moć
mog Gospoda ujedno i moja,
i da je trebam ispoljiti kao dokaz da On postoji
i da jesam i ja Njegovo čedo.
Jer On je rekao: "Svi putevi kojima te vodi tvoje srce
su i Moji putevi koje želim
da pređeš u spomen na Mene."

Od tada postojim da koračam
uz Njegova stopala.
Ona su moj ponos i moja sopstvena veličina.
Koračam da bih u slavu Njegovih koraka
i ja izrazila Snagu i Ljepotu Slobode

zatočenu i u mom tijelu.
Koračam da bih i tebe podsjetila da ista Svetost
postoji i u Tvom Biću.
Mi živimo među Bogovima.
I postojimo da bi proslavili djelić Onoga
koji je veći od bilo kog u svijetu.
Djelić Onoga koji je veći i od čitavog kosmosa.
Jer On je rekao: "Ti si slobodan Duh i sposobna
da u Moje Ime ideš stazama Pobjede.
Da ideš i pobjediš."

I Gospod mi je dade.
Udahnu u moje čamotno tijelo
djelić Svog Daha
i reče mi da izrazim puninu Njegove radosti
zatočenu i u mom tijelu.
Od tada hodam zagledana u
Gospodnju svjetlost i pišem slušajući
Gospodnje pjesme.
Od tada živim da bi i mojim životom
živio Gospod.

Lijepo je biti Čovjek !

U svetosti ovog Dana

Želim svetost ovog lijepog Dana
podijeliti sa tobom.
I ne pitaj me zašto je ovaj Dan svet,
jer svaki je takav kad ujutru otvorim oči
i time dobijem šansu
da opravdam povjerenje što sam dio njega
i što njime koračam u obličju svog Gospoda.

Želim da te u svetosti ovog lijepog Dana
uzmem za ruku i da svojom čistoćom
dotaknemo još nekog.
Kad čovjek ne bi vjerovao da
može mijenjati svijet nabolje,
mislim da ne bi ni zasluživao biti
dio ovog svetog Dana
(a njemu lično, ne vjerujem ni da bi bio svet).

Želim da u svetosti ovog lijepog Dana
jačinom svog Duha pobijedimo
niskosti i licemerja. Naša snaga leži u našoj
zanesenosti ljepotom života,
a valjda zato nam i jeste ovaj Dan svet.
Valjda zato smo i dobili šansu da
svojim postupcima opravdamo povjerenje
što smo dio njega i što njime koračamo
svjesni da smo stvoreni u obličju Gospoda.

Andeo

Neću reći da je tvoj ulazak
u moj život bila slučajnost.
Neću, jer odavno ne vjerujem da ona postoji.
Ali zato jeste bio neočekivan.
Uhodao si u moj septembar
i širinom svoje Ličnosti neočekivano me naveo
da se zapitam - da li postoji
razlika između anđela i čovjeka?

Zamolio si me svojim pjesmama
da nikad ne uskratim nešto što u biti
ne pripada meni, već Gospodu.
Riječ koju sam danas čula u svom srcu
i izgovorila je sa krova svoje duše
jeste odgovor Svevišnjeg
izgovoren kroz moje usne. Taj odgovor
je uslišenje molitve neodlučnom mladiću,
a ja sam bila samo sluškinja Gospodnja
da Njegovom čedu pokažem ispravan Put.
Zamolio si me svojim pjesmama
da čistoćom svog srca obećam da
od danas svakim njegovim otkucajem
vjerodostojno prenosim Gospodnju volju.
Ona je uvijek u mom srcu. I sve ostalo je nebitno.
Neću te iznevjeriti.

Pokazao si mi svojim mislima
da svaki čovjek koji se uzda u priznanje
ovoga svijeta živi u njegovom ropstvu.
Ovaj svijet me može podići do vrha,
ali i spustiti da osjetim dno,
zato me moliš da me ne zanesu priznanja
i padovi kojima orobljava čovjek,
već da zagledana u Gospodnju svjetlost
živim onako kako sam Gospod traži od mene
nagrađujući me srazmjerno sa mojom istrajnošću
i spremnošću da primim Njegove nagrade.
Natjerao si me svojim mislima
da jačinom svoje ljubavi obećam da
od danas postojim za Sreću koju jedino On

poklanja iz svoje neiscrpne Ruke. Sve ostalo je nebitno.
Neću te iznevjeriti.

Ako sutra ne nađem novu poruku od tebe
neću biti tužna, jer znaću da si otišao
tek pošto si obavio svoj zadatak -
ovaj septembar mi, sasvim neočekivano,
učinio boljim, a i mene boljom osobom
u ovom septembru.
Da li uopšte postoji dilema oko odgovora
na pitanje: "Postoji li razlika između
anđela i ljudi?"

Hvala ti što si sluga Božiji!

Učenik

Bog je ateista!
Smiješ se,
ali u koga Bog da vjeruje
kada je Sam vrhovni poglavar
svega i svakog?
Osim u Sebe.
On baca kockice,
bira najbolje,
slaže yamb.
I uči me da budem kao On.

Zašto onda ne smijem biti ateista?
Zašto da i sama
ne bacam kocke i igram
za najbolji rezultat?
I tako se spasim grešnosti.
I u sebi malo prepoznam Boga.
I postanem On.

Bog je ateista!
A ja sam spašena!

SADRŽAJ:

PLAVA ZVIJEZDA

- Nehajna pjesma	9
- I mojih pet minuta	12
- U pohod na zvijezde	15
- U ogledalu svemira	16
- Otvoreno pismo mom Vilenjaku	18
- Mala princeza	20
- Dan za najčistiju sreću	21

U RITMU SVAKODNEVICE

- U ritmu svakodnevica	25
- Buket prošlosti	27
- Buđenje	29
- Mjesto pod Suncem	31
- Na talasima boje ljeta	33
- Razgovor sa sobom	35
- Molba	37
- Pali anđeo	39
- Muzika slobode	40
- Tajna	41
- Čipele	43
- Badnji dan	45
- Sunce	46
- Tebi	47
- Negdje između puteva	48
- Druga strana obraza	50

AMAJLIJA

- Oče naš	55
- Moja amajlija	57
- Blagodeti kiše	59
- Na krilu Daha Života	61
- U svetosti ovog Dana	63
- Anđeo	64
- Učenik	66

Petrović Jelena, rođena 10. 06. 1980. godine. Živi i radi u Podgorici.

Godine 2005. diplomirala na Pravnom fakultetu u Podgorici.

Urednik i osnivač internet stranice *Plava zvijezda* (www.plavazvijezda.com) koja je u svijetu umjetnosti i kulture prepoznata još od svog osnivanja 2011. godine.

Pored sajta, aktivno održava istoimenu Facebook stranicu. Sadržaji sajta su: intervjui sa poznatima i onima koji će to tek biti, reportaže sa detaljima koji nam svima znače, umjetnost i oni koji je

stvaraju, kultura, istorija, poetski konkursi, poezija.

“Ispravi se, da bliži si zvijezdama” je životni moto i poruka koju autor želi da prenese svojim čitaocima.

Jelenina poezija je zastupljena u međunarodnim zbornicima i časopisima.

Od 2007. godine povremeno objavljuje putopisne reportaže u dnevnom listu “Pobjeda”.

Od 2007. godine član Planinarskog kluba Gorica iz Podgorice. U planinarenjima pronalazi posebnu inspiraciju za svoj rad.

Najznačajnije nagrade:

- 2009 — osvojila prvu nagradu na konkursu Književnog kluba Rujno iz Užica za najbolju duhovnu poeziju
- 2007 — osvojila drugu nagradu za rukopis *Amajlija* na takmičenju za mlade pjesnike do 27. godina na *Ratkovićevim večerima poezije* u Bijelom Polju